

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 336/2016
21.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Т., због кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Т., адвоката Р.Ф. из В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.398/14 од 25.09.2015. године и Вишег суда у Врању 2Кж.бр.627/15 од 19.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 21.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Т., адвоката Р.Ф., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.398/14 од 25.09.2015. године и Вишег суда у Врању 2Кж.бр.627/15 од 19.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К.бр.398/14 од 25.09.2015. године, окр. С.Т. оглашен је кривим за кривично дело крађа у саизвршилаштву из „члана 203. став 1. тачка 1.“ Кривичног законика (КЗ) и осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 (четрдесетхиљада) динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, с тим да ће суд, ако окривљени новчану казну не плати у остављеном року исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 2.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од укупно 3.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени П.М. из В. ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Виши суд у Врању, пресудом 2Кж.бр.627/15 од 19.11.20015. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Врању преиначио је пресуду Основног суда у Врању К.бр.398/14 од 25.09.2015. године у погледу одлуке о казни тако што је окривљеног С.Т., за кривично дело крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, за које је наведеном првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на новчану казну у износу од 100.000,00

динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, с тим да ће суд, ако окривљени ову казну не плати у остављеном року, новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора, која казна не може бити дужа од б-шест месеци, док је жалбу браниоца окривљеног адв. Р.Ф. одбио као неосновану, тако да је првостепена пресуда у осталом делу остала неизмењена.

Бранилац окр. С.Т., адв. Р.Ф., поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. Законика о кривичном поступку и повреде уставног права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и окр. С.Т. ослободи од оптужбе за кривично дело крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. КЗ и да утврди да нужни издаци окривљеног падају на терет буџетских средстава, према евиденцији у списима предмета, на име одбране од стране адвоката на одржаним претресима у износима од по 18.000,00 динара, на одложеним претресима у износима од по 9.750,00 динара и на име састава жалбе и захтева за заштиту законитости у износима од по 33.000,00 динара или да побијане пресуде укине и врати предмет на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу чл. 486. став 1. и 487. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у којој је размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окр. С.Т., па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.Т. је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба поступка, коју не опредељује, а из навода захтева с тим у вези произилази, да је изрека пресуде неразумљива, на који начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, док наводима захтева о противречности изреке самој себи и разлозима пресуде, нејасности разлога пресуде и противречности истих са садржином исправа и записника у списима, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву оспорава оцену суда исказа саслушаних сведока и то Ј.А., којој суд поклања веру и Н.Ђ. и С.Т., које суд не прихвата и оспорава веродостојност исказа сведока Ј.А., као пристрасног због њеног пријатељства са оштећеним и свађе са мајком окривљеног, те указује да је вештачењем погрешно утврђена вредност одузетих ствари, као одлучна чињеница за постојање кривичног дела у питању, а овим наводима захтева бранилац окривљеног оспорава чињенично стање у правноснажној пресуди, као погрешно и непотпуно утврђено. У вези са проведеним вештачењем вредности одузетих ствари, бранилац окривљеног истиче и повреду одредаба поступка, коју такође не опредељује, а из навода захтева с тим у вези, да окривљеном и његовом браниоцу није достављен на увид и изјашњење налаз и мишљење вештака финансијске

струке З.Ј., произилази да бранилац указује наповреду одредбе члана 123. став 4. ЗКП.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреде одредбе члана 123. став 4. ЗКП, као ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, па је захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.Т. у делу у којем је поднет из наведених разлога, оцењен као недозвољен.

Као разлог подношења захтева бранилац окривљеног истиче и повреду људског права окривљеног на једнаку заштиту права и на правно средство, зајемченог чланом 36. став 1. Устава Републике Србије, предвиђену одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП (на коју одредбу процесног закона се бранилац не позива), а ова повреда права, према наводима захтева, учињена је тиме што је у побијаној правноснажнј пресуди изнет став супротан ставу суда у оцени изведених доказа у другом кривичном поступку против окр. С.Т., у пресуди истог суда 12Кж1.бр.1130/15 од 30.11.2015. године.

Како је одредбом члана 484. ЗКП прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП) и да се у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора уз захтев доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, а захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.Т. не садржи податке о постојању одлуке Уставног суда којом је утврђена повреда права окривљеног на коју се у захтеву указује, нити је таква одлука приложена уз захтев, то предметни захтев за заштиту законитости у погледу овог разлога за подношење истог, нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, што је разлог за одбацивање захтева.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. и тачка 3) у вези са чланом 484. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.